

HOOFDSTUK 1

Peinzend bekeek Antoinette Nieuwkoop de braadpan die ze in haar handen had. Ja, dit was een heel goede. Dat mocht dan ook wel voor die prijs. Haar blik gleed over de stapel pannen en ander kookgerei die op de toonbank op haar stond te wachten. Hiermee zou haar laatste spaargeld opgaan, maar het was een investering die nodig was.

‘Je neemt zeker je eigen spullen mee?’ had mevrouw Richardsen gevraagd. En zij had eerst nog heel dom herhaald: ‘Spullen?’

‘Ja, pannen, messen, schalen, dat soort dingen. Er is een goed fornuis en twee ovens, en voor servies en tafellinnen wordt ook gezorgd, maar ik denk dat jij als professional zelf het beste weet wat voor pannen en gereedschap er nodig zijn. Er is wel een basisset in de keuken, maar de rest moet je zelf maar meenemen.’ Toen kon ze natuurlijk niet zeggen dat ze helemaal nog geen ‘spullen’ bezat. Dat zou niet professioneel overgekomen zijn. En mevrouw Richardsen hoefde ook niet te weten dat ze Antoinettes allereerste klant was. Dat was niet van belang. Het enige dat telde was dat Emily Richardsen een kok zocht, die tijdens de kerstdagen alle gasten in haar Franse landhuis van goed eten kon voorzien. En die had ze gevonden.

Mevrouw Richardsen had het huis, dat al tientallen jaren in de familie was, deze zomer helemaal laten opknappen. De tachtigjarige dame had het plan opgevat een ouderwets familiekerstfeest te vieren in het enorme Franse landhuis. Ze had kinderen en kleinkinderen gesommeerd te komen en geen van hen had de

uitnodiging afgeslagen. Antoinette vroeg zich af of dat werkelijk te maken had met een hechte familieband of dat ze domweg niet durfden te weigeren.

Emily Richardsen was het prototype van het ouderwetse familiehoofd. Haar overleden man had haar bepaald niet onbemiddeld achtergelaten en een deel van de aandelen van het familiebedrijf, waarover inmiddels haar zoon en een kleinzoon de leiding hadden, was nog steeds in haar handen.

‘Dat geeft me het gevoel dat ik nog steeds een vinger in de pap heb. Mijn man leefde voor dat bedrijf, ik ben het aan hem verplicht een oogje in het zeil te houden. Die jeugd van tegenwoordig weet niet meer hoe een bedrijf geleid moet worden.’

Dat de jeugdige zoon inmiddels toch ook bijna de respectabele leeftijd van zestig jaar bereikt had, maakte blijkbaar geen verschil, had Antoinette geamuseerd geconstateerd.

Ze had de oude dame verzekerd dat ze een dergelijke opdracht wel aandurfde.

‘Geen liflafjes. Ik wil degelijke, goede diners. Kalkoen met Kerst, oliebollen met Oud en Nieuw, cake en sandwiches bij de thee. Niet van dat moderne gedoe met pasta en couscous. Bah.’ Antoinette had de uitdaging aangenomen. Ze vond de ouderwets feodale houding van mevrouw Richardsen niet echt storend en ze had zich daar moeiteloos bij aangepast.

Het was de bedoeling dat Antoinette zorg droeg voor alle maaltijden, inclusief het serveren daarvan en het dekken en afruimen van de tafels. Er was een huishoudster die verantwoordelijk was voor de rest van het huishoudelijk werk en af en toe kon bijspringen tijdens de maaltijden. Het zou een periode van keihard

werken worden, maar de beloning was zo royaal dat Antoinette daarmee een goede start kon maken met haar cateringbedrijfje.

Ze zou deze aankopen ruimschoots terugverdienen, wist ze en ze legde nog een laatste ovenschaal bij de rest van het kookgerei. Ze rekende gelaten het fikse bedrag af en nam dankbaar het aanbod van de verkoper aan om haar te helpen de stapel spullen naar haar auto te brengen.

De behulpzame oudere man legde zorgvuldig alles achter in haar kleine auto en knikte toen hij de letters op de zijkant zag: ‘Een cateringbedrijf. Ik dacht al zoiets. Net begonnen?’

Antoinette knikte.

‘Ik ben een tijd in de leer geweest in een restaurant, maar ik heb altijd graag voor mezelf willen werken. Een echt restaurant is nog te hoog gegrepen en bovendien is catering ook afwisselend en avontuurlijk. Je weet nooit waar je terecht komt.’

Ze noemde de naam van de kok waarvoor ze gewerkt had en zag aan zijn gezicht dat die naam effect had.

‘Mag ik je kaartje? Mijn dochter trouwt over een half jaar en we zoeken nog een cateraar.’

Antoinette had genoeg zakelijk instinct om altijd en overal kaartjes bij zich te hebben en met een bestudeerd nonchalant gebaar gaf ze hem er een.

‘Alstublieft.’

De man stak het kaartje zorgvuldig in zijn portefeuille.

‘Bedankt. Lopen de zaken goed?’

‘Ik ga morgen voor een paar dagen naar Frankrijk. Koken voor de gasten van een mevrouw die daar een landhuis heeft. Het is mijn eerste opdracht, maar wel meteen een grote. En een leuke.’

‘Nou, ik wens je veel succes. Je hoort misschien nog van me. Ik moet natuurlijk eerst overleggen, maar je weet nooit. Ik zal mijn best voor je doen.’

Ze stak hem spontaan de hand toe.

‘Dank u wel.’ Ze glimlachte. ‘En alvast prettige feestdagen.’

Hij lachte. ‘Jij ook. Fijne feestdagen, zonder aanbranden en voedselvergiftiging.’

‘Ja, dat hoop ik wel.’

Die laatste opmerking vond ze niet zo fijn. Niet dat ze bijgelovig was, maar ze wilde niet denken aan wat er fout kon gaan. Het zou niet fout gaan. Ze kon goed koken, dat was niet alleen haar vak, maar ze had er ook een zeker talent voor. Het was geen hoogmoed om dat te denken, maar gewoon zelfvertrouwen. En als ze zich aan de normale regels hield, was voedselvergiftiging zo goed als uitgesloten.

Bij het uitzoeken van de gerechten die ze ging maken, had ze ook rekening gehouden met de ingrediënten die ze nodig had. Niet te veel exotische producten, want ze wist niet of ze die daar in de omgeving wel te pakken kon krijgen. Ze had het meer gezocht in een goed uitgebalanceerde combinatie van lokaal verkrijgbare producten met een sortering houdbare etenswaren die ze hier in Nederland al ingeslagen had. Haar autootje zou behoorlijk vol zitten als ze morgen vertrok voor de lange reis.

Het was tegen tien uur ’s avonds toen ze bij het Franse landhuis aankwam. Tot haar opluchting brandde er licht in het huis. Ze wist dat de familie Richardsen pas de volgende dag aan zou komen, maar de huishoudster was er gelukkig al. Ze liet haar auto

op de oprit staan en aarzelde even. Gewoon naar binnen lopen of aanbellen? Ze besloot het laatste en trok aan de knop naast de enorme eiken deur. Antoinette wachtte een minuut, maar er kwam niemand. Na twee keer bellen en minutenlang wachten besloot ze toch maar op onderzoek uit te gaan. De grote deur zat op slot, maar er zou vast wel ergens een zij- of achterdeur zijn. Ze sloot eerst haar auto goed af en liep daarna om het huis heen, waar ze een kleinere deur vond, die wel open ging. Ze kon vaag vormen onderscheiden en constateerde dat dit de keuken was, maar het was erg donker. Ze voelde naast de deurpost en vond een lichtknopje. Het licht ging aan en ze keek om zich heen.

Dit was inderdaad een keuken. En wat voor één! Het zag eruit als een plaatje uit een duur tijdschrift. De stijl van de oude Franse boerenkeuken was volledig behouden en uitgewerkt. Granieten aanrechten, een enorme eiken tafel en een grote rangecooker. Ze fronste. Daar hoefde ze toch niet op te koken? Het was vast wel te leren, maar ze had geen tijd om nieuwe dingen uit te proberen, als er morgen vijftien gasten aankwamen. Gelukkig stond er in de andere hoek een moderner fornuis. Ze liep erheen en knikte tevreden. Dat leek er meer op. Acht pitten en twee ovens. Daarmee zou het wel lukken.

Tegen de andere wand was een enorme openhaard die ook al helemaal gestileerd was. Er hingen worsten en knoflook aan grote haken en aan de andere kant hing zelfs een hele ham. Ze schudde haar hoofd. Als het even kon liet ze die lekker hangen. Liever niet hier, maar ze ging die dingen ook niet gebruiken. Zoiets stond geweldig en het was ook wel eetbaar, maar ze kon zich geen problemen met voedselvergiftiging veroorloven. Ze ging

het er dus maar niet op wagen.

Op de grote tafel en op verschillende plekken van het aanrecht stonden manden met glanzend gewreven appels, een kist uien en een mandje met paprika's. Ook lagen er antieke keukenbenodigdheden en stonden er stapeltjes oud servies. Het zag er prachtig uit, maar ze hoopte dat degene die dit zo had neergezet wel beseftte dat er gewerkt moest worden in deze keuken. Zo gauw ze aan de slag ging, zouden een aantal van die mooi gestileerde groepjes moeten verdwijnen. Ze had ruimte nodig. Trouwens, ze zou straks haar spullen binnen moeten brengen en die moesten ook nog ergens opgeborgen worden. Waarschijnlijk zou ze daarmee al die pracht en praal al verstoren. Maar dat was dan jammer.

Ze opende een deur achter in de keuken en vond een grote provisiekelder. Er stond een moderne koelkast en een ruime vriezer, maar veel voorraad was er niet. Er lag een brood en wat beleg, koffie en thee, maar meer niet. Genoeg ruimte voor de producten die ze zelf meegenomen had, dus. Dat scheelde.

De andere deur leidde naar een brede gang. Ze opende hem voorzichtig, maar hij piepte enorm. Achter in de gang zag ze de grote voordeur. Er waren vier deuren aan weerskanten en een grote trap in het midden. Ze stond net te overwegen om de eerste deur te openen, toen er iemand de trap af kwam.

‘Is daar iemand?’

Antoinette verstijfde. Die stem...

Maar ze vermande zich en antwoordde kalm: ‘Ja, hier. Ik ben via de keukendeur binnengekomen, want er reageerde niemand op de bel.’

De gestalte was nu de trap af en liep door de donkere gang haar richting uit. Hij reikte naar een plek op de muur achter haar en plotseling baadde de gang in een zee van licht.

Zijn gezicht was akelig dichtbij. Ze had niet gedacht hem ooit nog te zien en dan zeker niet onder deze omstandigheden. Hij was lang en omdat hij zo dichtbij stond, moest ze haar hoofd in haar nek leggen om hem aan te kijken.

Ze zag aan zijn gezicht dat hij haar ook herkende. Hij vloekte hartgrondig en deed een stap achteruit.

‘Wat doe jij hier?’

‘Ik ben de kok van de familie Richardsen.’ Haar stem klonk rustiger dan ze zich voelde. ‘En wat doe jij hier?’

‘Kok? Jij? Je kon vroeger nog geen ei koken.’

‘Ik heb bijgeleerd.’

‘Dat hoop ik dan maar. Het lijkt mij geen gemakkelijke klus, koken voor zo’n grote groep mensen.’

‘Daar ben ik aan gewend. Ik heb de afgelopen twee jaar in een restaurant gewerkt en daarvoor werkte ik in de keuken van het ziekenhuis.’

‘Dat is heel wat anders dan het kantoorwerk dat je vroeger deed.’

‘Dat klopt.’

Ze keek hem aan. Hij was ouder geworden, maar nog steeds dezelfde. Die ruige uitstraling en die intens grijze ogen. Ze had hem altijd erg aantrekkelijk gevonden. En tot haar ergernis vond ze dat nog steeds. Dat was ook het probleem niet geweest waarop hun huwelijk stuk was gelopen. Ze duwde de herinneringen die naar bovenkwamen weg en vervolgde kalm: ‘Na onze scheiding heb ik me om laten scholen. Ik wilde iets anders.’

‘Mevrouw Richardsen vertelde dat er een kok kwam die de kneepjes van het vak heeft geleerd van één van de bekendste koks van Nederland.’ Het klonk alsof hij betwijfelde dat zij die kok kon zijn.

Haar stem klonk ijsig kalm, maar ze voelde de drift in zich opborrelen.

‘Dat is waar.’

‘Die man neemt niet de eerste de beste aan in zijn keuken.’

‘Ik was ook niet de eerste. Maar wel één van de beste.’

Hij zweeg, maar lachte een beetje smalend.

Ze werd kwaad, maar beheerste zich en ging recht voor hem staan.

‘Het kan mij helemaal niet schelen of je me gelooft of niet, Ronald van Wildhoven, maar waag het niet me zwart te maken bij mijn werkgevers en mijn referenties in twijfel te trekken. Vraag ze na als je twijfelt, maar bemoei je er verder niet mee. Ik vind trouwens niet dat je er iets mee te maken hebt.’

Hij grijnsde vals.

‘Helaas voor jou heb ik er van alles mee te maken. Ik werk voor mevrouw Richardsen en word beschouwd als een goede vriend van de familie. Ik verblijf hier tijdens de feestdagen, dus als het eten slecht is, heb ik een probleem.’

Ze zuchtte. Dit kon een ellenlange woordenwisseling worden. Het leek wel of hij er plezier in had. Nou, dat plezier gunde ze hem niet. Ze beseftte dat hij net zo geschrokken was van haar plotselinge verschijning als zij van hem. Al was zijn reactie dan niet bepaald volwassen te noemen. Ze besloot de wijste te zijn en stapte van het onderwerp af.

‘Ik heb een lange rit achter de rug en moet mijn bagage nog binnenbrengen. Is de huishoudster er al? Misschien kan zij me even helpen en me mijn kamer wijzen.’

Ronald keek haar heel even verbaasd aan, maar antwoordde toen een stuk vriendelijker: ‘De huishoudster is met een zware migraineaanval naar bed gegaan. Te hard gewerkt vandaag om alle kamers klaar te krijgen, ben ik bang. Je zult het met mij moeten doen.’

Ze knikte.

‘Ook goed. Weet jij welke kamer van mij is?’

‘Ja, zal ik je even helpen met je bagage? Je moet twee trappen op.’

‘Dat ene koffertje kan ik zelf wel boven brengen, maar ik heb een auto vol eten en pannen. Als je daar even mee wilt helpen?’

Ronald leek zijn pogingen haar kwaad te maken op te geven. Bereidwillig liep hij met haar mee en samen brachten ze de dozen uit de auto naar de keuken.

‘Laten we alles maar in de voorraadkamer zetten. Die is nog zo goed als leeg. En dan hoeven we de tentoonstelling nog niet te verstoren.’

Hij grinnikte.

‘Kan het je goedkeuring niet wegdragen?’

Ze haalde haar schouders op.

‘Het is mooi, maar niet bruikbaar. Alle werkruimte staat vol met rommel. Decoratief, maar onhygiënisch. Ik zal dat echt moeten veranderen. Maar dat komt morgen wel.’

‘De stylist zal niet blij met je zijn. Die is vast uren bezig geweest met het oppoetsen van de appels en het uitstellen van al die antieke keukendingen.’

‘Nou, tenzij ze nog een andere bruikbare keuken hebben hier, zal hij het moeten slikken. Ik kan niet koken in deze toonzaal.’

Ze schoof met een zucht de laatste doos op een plank en deed de deur dicht. Daarna pakte ze haar koffer.

‘Waar moet ik zijn? Twee trappen op en dan?’

Hij trok de koffer uit haar hand.

‘Geef hier dat ding, ik loop wel even met je mee.’

Hij keek haar oplettend aan: ‘Volgens mij ben je doodop.’

Antoinette draaide zich om.

‘Ik heb een dag gereden, dus dat is niet zo gek. Een nacht goed slapen en ik kan er weer tegenaan.’

Hij hield haar tegen bij de deur.

‘Dat was niet als kritiek bedoeld.’

‘Zo vatte ik het ook niet op.’

Ze weigerde toe te geven dat het haar wel degelijk deed denken aan de eindeloze ruzies die ze vroeger hadden. Hij had niet kunnen begrijpen dat ze af en toe totaal instortte. Dat had niets te maken met de uitpattingen tijdens zijn afwezigheid waar hij haar van verdacht. Ze was inmiddels wel heel wat handiger geworden in het verdelen van haar energie en de enorme aanvallen van vermoeidheid waren al jaren uitgebleven.

Antoinette trok haar arm los en liep de gang in en de trap op, zonder te kijken of hij haar volgde. Boven aan de tweede trap bleef ze staan. Hij haalde haar in en liep naar een deur achter in de gang.

‘Deze kamer is van jou.’

Hij opende de deur en legde haar koffer op het bed.

‘Mevrouw Dijkma, de huishoudster, slaapt hiernaast en mijn ka-

mer is tegenover je. We delen de badkamer, dat is de vierde deur aan deze kant. Aan de andere kant van de trap zijn nog drie grote kamers met eigen badkamers. Op de eerste verdieping zijn zes grote slaapkamers en beneden de keuken, een grote eetkamer, de bibliotheek en een ruime zitkamer. Het is echt een enorm huis.’

‘Groot genoeg om als hotel te dienen.’

‘Dat is het heel vroeger ook geweest, maar mevrouw Richardsen wil het alleen als familiehuis gebruiken. Ze heeft de inkomsten van verhuur dan ook niet nodig.’

Hij draaide zich om en liep naar de deur.

‘Goed, ik zal je alleen laten. Heb je alles? Ik ga de boel afsluiten, dus je kunt niet meer terug naar je auto zonder het alarm af te laten gaan.’

‘Ik heb alles. Bedankt.’

Ze wachtte tot hij de deur sloot en draaide toen achter hem de sleutel om. Fronsend vroeg ze zich af waarom ze dat deed. Voelde ze zich niet veilig? Was ze bang voor Ronald? Of kwam het door de sfeer hier in huis? Ze haalde haar schouders op. Het deed er niet toe. Maar ze peinsde er niet over om dat slot weer open te draaien...